

Литва судит убийцу Лилейкиса, обвиняемого в убийстве 55 тысяч евреев

“Вангарида” (Испания): “Сведения счетов литовского демократического режима с мрачным прошлым потерпело новое поражение, когда вильнюсский судья в третий раз отложил суд над воеводой преступником, обвиняемым в геноциде евреев. Однако президент Литвы Валдас Адамкус исполнен решимости обнародовать черные страницы истории страны.

Суд Вильнюса был вынужден отложить начало процесса, чтобы изучить медицинское заключение обвиняемого Алехсандра Лилейкиса, которому

Новый вызов Садам: убежище для Усама бен Ладена

“Корреспондент” (Италия): “Усама бен Ладен нашел нового союзника в лице иракского “малого Сатаны”. Садам Хусейн согласился предоставить гостеприимство человеку, которого считают организатором атак на американские торговые суда в Персидском заливе. В августе в Африке. Под давлением США табу, доселе покровительствовавшие банкам исламского фундаментализма, могут избавиться от неудобного гостя. В последние недели африканские студенты-боснии ограничили движение Усамы и призвали снизить тональность его пропаганды. Это стало признаком изменений в отношениях между хозяевами Кабула и самым разнысываемым человеком. Встреченный Усама не терял времени и перекинул мостик к иракскому владыке, воспользовавшись услугами общего друга — суданского идеолога фундаментализма Хасана аль-Тураби.

В середине июня группа саудовских оппозиционеров, нанятых Усамой, перелетели в Ирак для обучения. Другие готовили сеть, через которую

Как успокоить безумство мировых капиталов?

“Либерсон” (Франция): “Перед лицом кризиса некоторые предлагают ввести регулирование мирового капитализма.

Президент Билл Клинтон пригласил в Вашингтон министров финансов богатых и развивающихся стран, чтобы попытаться выработать стратегическое противостояние “самому большому вызову за последние 50 лет” и “укрепить международную финансовую систему”. Это уже в течение трех лет пытается сделать группа “семи”, причем, без какого-либо успеха. Однако с усилением кризиса в Азии, шоком в России, возможностью заражения латиноамериканских стран настроения изменились. До сих пор речь шла лишь о приспособлении ко всем моделям “глобального капитализма”, которую США пытаются продвигать в течение 15 последних лет. Как? За счет усиления контроля над мировыми финансами, организации над финансовыми потоками, банковскими системами и экономической политикой развивающихся стран.

Однако раздается все больше голосов, которые предлагают радикально пересмотреть эту философию и признать необходимость ограничения свободы движения капитала. Финансовый кризис доказал, что спекулятивные культы капитала способны вернуть страну в экономический спад.

По мнению газеты “Уолл-стрит джорнал”, разрывшаяся дискуссия — это “самый большой вызов, который брошен ортодоксальному либерализму за весь период после окончания “холодной войны”.

Некоторое изменение настроения, даже в недрах МВФ и Всемирного банка, начинаются с бескомпромиссностью, а также банкиров. “Если Россия или Малайзия введут ограничения на операции с валютой, это будет нарушением условий контракта”, — считает президент одного из крупнейших французских банков. — Это не приведет ни к чему другому, кроме того, что от этих стран потребуются отступы. В финансовом мире, впрочем, как и везде, долго помнят о разорванных контрактах. И предпочитают вкладывать деньги туда, где внезапно не блокируют инвестированные средства”.

Сегодня происходит больше, чем просто обмен идеями. Сегодня меряются силами”.

Рэарыентация сельской господарки аживиць эканоміку Малдовы

Рэарыентация сельской господарки на украинение современных технологий, выращивание декоративных и африкайских растений, их переработка и технология вывоза — арматурные рэарытации для харчовой промышленности аживиць эканоміку рэспублікі. Так лічыць малдовыя спецыялісты. Па пэўных прычынах вялікая колькасць плантацый лікавей і африкайских раслін у краіне была зачынена. Фабрыкі па перапрацоўцы такой сыравіны спажываюць шмат энергіі, з-за чаго былі вымушаны спыніць сваю вытвор-

Франция: что охраняется государством...

В течение долгого времени право на табличку “исторический памятник” получали такие древности, как аллея менгиров, наскальные живописи, романские церкви, барочные и готические соборы, замки эпохи Возрождения. Однако за последние десятилетия во Франции “возрастные привилегии” перестали играть решающую роль. В знаменитый список памятников, охраняемых государством, вошли и многочисленные сооружения XX века. Их общее число уже перевалило за тысячу. Чтобы отразить занесение в список исторических памятников первой тысячи объектов, Министерство культуры и связи Франции только что выпустило удивительный гид.

Тысяча французских памятников XX века, охраняемых государством, распахнут свои двери перед многочисленными посетителями. Поражает их архитектурное разнообразие. В списке кинозалы, театры, станции метро, бассейны, рестораны, витрины магазинов, кабачки, вокзалы, виллы, рабочие городки, шахты и даже кладбища. Все эти строения вошли в список исторических памятников в 1914—1918 гг. Существовали вместе с “белыми виллами” Ле Корбюзье.

Охрана государством исторических памятников — “зачин” или же части зданий, сохранение которых с художественной или же исторической точки зрения представляет государственный интерес” — определяется законом от 31 декабря 1913 года. Существуют два типа объектов памятников в зависимости от их исторической значимости: они вносятся в список исторических памятников или же в дополнительный перечень объектов.

Первыми “памятниками” XX века, попавшими в список, стали памятные места первой мировой войны (1914—1918 гг.): оружейная платформа на востоке Франции и печально известный “штыковой окоп” в Дуомо. Затем в список были внесены город-мученик Ордуэр-сюр-Глан и концентрационный лагерь Струтов в Эльзасе.

В 1957 году в список исторических памятников попали современные архитектурные сооружения — Театр Шанзелизе в Париже, творение архитекторов Огюста и Густава Перре. Первый министр культуры Франции, писатель Андре Мальро в шестидесятые годы много сделал для признания архитектурного наследия XX века. По его инициативе была создана особая комиссия, в функции которой входило составление “списка так называемых “современных” памятников, нуждающихся в охране”.

Кіраўнікі пагранічных ведомстваў СНД сустрэліся ў Ерэване

Дэлегацыя Дзяржаўнага камітэта пагранічных войскаў Беларусі на чале з яго старшынёй Аляксандрай Паўлюскай прыняла ўдзел у чарговым пасяджэнні Савета камандуючых пагранічных войскаў краін СНД у Ерэване. Як паведамілі БелТА ў прэс-службе Дзяржкімтэта пагранічнай супраціўі ў штаб-квартиры была 31-й па ліку. Камандуючыя пагранічных краін Садружжасці абмеркавалі пытанні практычнага ўзаемадзеяння сваіх службаў па забеспячэнні і рэалізацыі пагранічнай палітыкі, атрымалі падыходы да рэарыентацыі СНД, у частцы асабліва ўвагі была ўдзялена праблеме ўдасканалення дзейнасці каардынацыйнай службы Савета камандуючых. Акрамя таго, было разгледжана пытанне абмену інфармацыяй і навукова-металічнага забеспячэння. Новым старшынёй Савета выбраны дзяржаўны Федэральны пагранічны службы Расіі генерал-палкоўнік Канстанцін Токмак.

Около пятидесяти сооружений попали тогда в дополнительный перечень, в ожидании, пока другие министры — Мишель Ги в 1974-м и Жак Ланг в 1984 году — продолжат начатое дело по охране современного архитектурного наследия. Зачастую эта работа велась вкрут определенных тем: магазины и витрины, промышленные (шахты и заводы) и желез-

Савойская вилла Ле Корбюзье.

нодерожные (вокзалы с их уборными) сооружения, курорты минеральных вод, театры и рестораны.

В 1987 году под охраной государства находилось лишь 300 зданий XX века. За последние десять лет их число перевалило за тысячу.

Среди вновь занесенных в список исторических памятников образцы архитектурного стиля Ар Нуво начала века. Особенно много их в Париже, а также в Лотарингии, где существовала знаменитая школа Нанси, в Лионе и на Лазурном берегу. В столице Франции под особой охраной находятся входы в метро (в настоящее время их осталось 66), выполненные по эскизам Гектора Гимара. Один из таких входов, представляющий собой причудливое сплетение зеленых лиан, был установлен на время строительства подземного гаража на другой станции метро.

Большое место в списке памятников отводится творениям известных архитекторов. Среди них Робер Малле-Стевенс, Жан Пруве и братья Перре. Особое место занимает творчество знаменитого французского архитектора Жюльена Ле Корбюзье. Под охраной государства находится 33 здания, среди них “Сияющий городок” в Марселе и ткацкая фабрика Сан-Дье в Лотарингии (единственное промышленное сооружение архитектора), капелла в Роншане, стадион и дом культуры Фирмин (центр). Один из шедевров Ле Корбюзье, поражающий чистотой линий, — Савойская вилла

Железные дороги оказались под водой

Власти Бангладеш никак не удается укротить разбухавшуюся стихию. Наводнение принесло ущерб огромный ущерб. Число пострадавших уже достигло тридцати миллионов. Потопило около восьмисот человек. Повреждены железные дороги.

Александр Зорин

Вавилонская башня: стояла ли и какой была

На протяжении недели иракские ученые и их коллеги из ряда западных стран обсуждали в Багдаде старую и новую проблему — существовала ли и нет Вавилонская башня.

Пришли вроде бы к консенсусу — скорее всего, да, поскольку о ней известно из Библии, древних текстов. Нечто похожее на башню полилило небо Вавилона в VI веке до нашей эры, в годы правления царя Навуходоносора. Никто, однако, не может с полной уверенностью сказать, как она выглядела. “Мы можем только строить гипотезы, моделировать ее на компьютерах”, — говорит Джордж Джуклино, профессор Туринского университета. — Однако боюсь, что всегда будем очень далеки от исторической истины”.

Около 50 ученых из Ирака, Великобритания, Германия, США, Польши и других государств, сообщает АП, приняли участие в семинаре, на котором обсуждали разнообразие “башенные” версии.

Иракские эксперты представили новые свидетельства существования башни на основе клинописного текста, который они отнесли к периоду царствования Навуходоносора, и в описании, представленное “отцом истории” Геродотом, а также эскиз, подготовленный на основании встречи иракские изыскания весьма скептически под тем предлогом, что никто не может быть уве-

Такой себе представлял Вавилонскую башню в XVI веке П.Брейгель Старший.

рен в том, что Геродот когда-либо побывал в Вавилоне.

На рубеже XX века немецкая экспедиция на протяжении 12 лет искала раскопки Вавилона, расположенного в 90 километрах к югу от Багдада, и открыла то, что принято считать фундаментом башни. Сейчас эта основа площадью 90 кв. метров находится под водой. Как заявил, однако, Иохан Шмидт, представляющий Гамбургский университет, компьютерный анализ показал, что обнаруженный фундамент не смог бы выдержать башню, если бы она строилась в соответствии с указаниями Навуходоносора. Из клинописных текстов следует, что это был поразительный по высоте 95-метровый храм, посвященный богу Мардуку и его супруге Зарплату, вершину которого венчала каменная и позолоченная трон.

Свой скепсис в отношении того, что исследователи когда-нибудь удастся воссоздать облик Вавилонской башни, высказал и представитель Института Востока Чикагского университета Майкл Гибсон. Как следует из исторических источников, указал он, Александр Македонский, который захватил Вавилон в IV веке до н.э., отдал приказ разрушить башню. В его планы входило построить ее заново, однако “он скончался до того, как была выполнена его воля”.

Преемник же Александра воспользовался оставшимся ему по наследству строительным материалом для строительства новой столицы.

“Восток Известия”

Як вядома, у Нью-Брансуіку (ЗША) адбылася 23-я сустрэча беларусаў Паўночнай Амерыкі. Падзея, як кажуць, не сенсацыйная, але ўяўляе пэўную цікавасць. Справа ў тым, што пра беларускую дыяспору за мяжой афіцыйная прапаганда піша ў асноўным, як пра эмігрантаў-зэранікаў, людзей, якія служылі хутчэй ЦРУ, а не Бацькаўшчыне. Каментары робяць галасловныя, ніколі не даюцца дакументы, выступленні тых ці іншых вядомых асоб беларускай эміграцыі.

“Народная воля” прытрымліваецца іншага падыходу: людзі павінны атрымліваць інфармацыю з першых вуснаў, і самі, без навізавання, рабіць высновы. Зыходзячы з гэтага, мы сёння і дружым выступленне на 23-й сустрэчы беларусаў Паўночнай Амерыкі старшыні Рады БНР Іванкі Сурвілы, а таксама натацкі-ўражання вядомага журналіста Аляксандра Старыкевіча, які прымоў узяў у сустрэчы. (Выступленне Іванкі Сурвілы друкуецца без арфаграфічных змяненняў.)

Іванка СУРВІЛА, Старшыня Рады Беларускай Народнай Рэспублікі

Кожны з нас можа нямаць збрачч, каб жыць Бацькаўшчына

Дастойны Уладзіслаў, паважаны Айчы, дарагія Сурвілы! Маю вялікую прыемнасць вітаць Вас ад імя Рады БНР на гэтай 23-й Сустрэчы беларусаў Паўночнай Амерыкі, прысвечанай вяселлем гітэлі галавіне авешчанага незалежнасці Беларускай Народнай Рэспублікі.

Больш за сорок гадоў мы так збыраліся (што да гадзі), каб спаткацца, але таксама каб ушанаваць нашую супольную спадчыну, адзінаццё верніскай павіннаснай Бацькаўшчыны, аб існаванні якой усе мы сталіся інфармаваць воліны свет, талі, калі Масква запэўнівала, што Беларусь і Расея — гэта той самы савецкі чалавек.

Нарэшце прайшоў дзень звальнення. Без змянення, без пралаву крыві народу наперад выйшаў наш агульнаспасці. Праўда, умовы на былі ізаляваны. Пару гадоў перад тым 70 працэнтаў чарнобыльскай радыяцый асела ў Беларусі. Шанс народ не забываў. Затое спалываўся, што ўсё свая ўсе памож перажыць чарнобыльскай былі.

Найбольш беларусы не былі прыгавораны да захава, і мы не былі прыгавораны. Захоўваліся дамажыліся ў Беларусі праз Маскву і, безумоўна, Масква і яе палітэнікі — былая наміжніктура — выкарысталі гэтую акалічэнасць. Зноў пачалася прапаганда (якую цяперашнія ўлады штодня карыстаюцца), што Беларусь белая, яна мае ніякіх рэсурсаў, што толькі ў складзе “звычайна” Расеі яна палепшыць сваю долю.

Якая кароткая людская памяць! Рэзультаты наш усям вядомы: выбар Лукашэнкі, расійскі думі, шлях да інтэграцыі. Нават зыходзіць на ўсім беларускім — на нашай мовай, на нашай будучыні, моладзю — на мова разбудзіліся аслаблены Чарнобылем народ, акая адзінай мэтай зноў есць толькі ПРАЖЫЦЬ ДА ЗАУТРА.

Наш разумны беларускі народ перастаў думалі. Аспеліся, ізае нязнаў. Хай мы не забываемся на людзей, бо ён ім

прабачаць за гэтыя словы ўсе тэа, што змяшчаюць сёння ў Беларусі за волю і незалежнасць, за людзей правы. На жаль за шмат ёсць так іншых, якія не разумюць, што інтэрасы Беларусі не супадаюць з інтэрасамі Расеі, ды што толькі ў сваёй уласнай дзяржаве беларускі народ можа асягнуць лепшую долю.

Усім нам баліць сэрца на гэты гэтае дзень. Але вы вядзеце і я вяду, што сёння тут не памятае. Дык што нам рабіць?

Перад намі два заданні:

Адно — гэта разбудзіць наш народ. Другое — даказаць свету, што Лукашэнка не працягвае нашай Бацькаўшчыны, што гэта чалавек, які працуе больш не для Беларусі, а для нашых ворагаў, з якіх ёсць ёсць аб нас фізічна вынішчаныя, аб прынцыпна асыміляваў у вораку наш культуру. Дзеся гэтага інале наш край, робіць з яго насмешкай свету. Заданнем КОЖНАГА БЕЛАРУСА ёсць супрацьстаяць гэтаму.

ЦЯПЕР МЫ МУСІМ даказаць свету, што “Дзяржа”, забойства нашых амерыканскіх спартсмен, вымаганні мільярдны алаты за гуманітарную дапамогу ахвярам Чарнобыля, захваленне Гітлераўскім парадкам, імпіацыя Сталінскага мэтаду змяняння з апазыцыі, парашэнні прывою чалавека, ізаўра — гэта ўсё зьяўляецца нападкам на наш народ, на Беларусь, на НАРОД! Так, як Сабітлан Мілашэвіч ганіць усе сэрцы народ сваімі паводзінамі ў былай Югаславіі, Лукашэнка ганіць усе беларускі народ сваімі паводзінамі як унутры, так і навокі Беларусі.

Трэба, каб зразумелі гэта таксама беларускі народ. Цяперашні эканамічны крах у Расеі можа да гэтага спрычыніцца. Але трэба памятаць, які іжыка чалавек прыняша, што ўсё, што ён вучыў ад маленства, усе яго свет — гэта іжа. Дзеся гэтага іжыка старошых людзей так ахвотна спужаюць Лукашэнкі, бо ён ім

кажа тое, што яны хочучы чуць, а менавіта, што яны не абудзіліся, што іхны вартасці рэальныя, сапраўды існуюць.

Толькі моладзь, якая расла ў вяселлем гітэлі ў пачатку дэвальвасцэі гэтага, асабліва аб’ектна разрозніць праўду ад няпраўды. Яна наша надзея, і дзеся гэтага рэжым так моцна стараецца энэўралізаваць у тэарэма. Дзеся гэтага судзілі Лабоўска, Шылоўска. Дзеся гэтага гэта алошні нязіж у зьяўляюцца. Я веру, што яны будуць змяняцца да перамогі.

Дык нам трэба брацца за працу.

Пераконваць свет аб геапалітычным значэнні Беларусі, аб тым што Беларусь — краіна багатая, так як багатая Данія, ці Швайцарыя, таленавітасцю і працавітасцю свайго народу. Што не народ гэты, а Лукашэнка і яго чужое для нас акружэнне іжае за цяперашні іжык Беларусі ў сваёй.

Пераконваць наш народ, што ён алошны — КОЖНЫ З НАС ЗДОЛНЫ — збраць з сабою што захава, што ён можа стаяць за сваімі пастарокам у сваёй уласнай, аветай, пражой краіне, калі не дазволіць чужым нам над ім зьяўляцца ды яго экспалатаваць.

Рада БНР працуе над практычнымі спосабамі, які пераходзіць гэтую інфармацыю. Што нам трэба збраць, каб нас пачулі. Гэты дзень усе мы над гэтым думам. Усе Вяшчы выказаныя будуць узяты пад увагу. Калісь амерыканскі прэзідэнт Кеннеды казаў: “Ня пытайце, што крый гэты можа рабіць для Вас, пытайцеся, што Вы можае збраць для гэтага краіны”. Сёння прашу Вас задумацца, ШТО кожны з нас можа збраць, каб жыць Бацькаўшчына. Уклад кожнага вядомы. Прыпамню тут словы Караткевіча: “ІАДЗІН МОЖА”!

Дык жадаю Вам плён у працы!

ЖЫВЕ БЕЛАРУСЬ!

Аляксандр СТАРЫКЕВІЧ БНР – гэта зорка на беларускім небасхіле

Сустрэча беларусаў Паўночнай Амерыкі была арганізаваная на вельмі прыстойным узроўні. Яна распачалася паніхай на беларускіх могілках. Пасля ўшанавання памяці змагароў за Бацькаўшчыну, удзельнікі з’ехалі на кавальніцу ў гатэль “Нуайт”, дзе і адбылася асцяжна мерапрыемства. Пасля ўрачыстага адкрыцця праймаў “Круглы стол” — абмяркоўваліся як сітуацыя на Бацькаўшчыне, так і пытанні ўнутранай дзяйснасці дыяспары. Варта падкрэсліць, што гэтая сустрэча не мела такой ужо палітычнай скіраванасці. Для беларусаў, што жывуць у розных кутках Амерыкі і Канады, яна з’яўляецца першым чару мажымасці пабачыцца з старых сяброў, знаёмым, дзавешча пра навіны асабістага калітэлу. Але я зразумела, што яны не маглі не вызначыць свайго стаўлення да падзеі, якія адбываюцца на Беларусі. Аднак той, хто лічыць, што ўся дзейнасць дыяспары абмяжоўваецца размовамі з асуджэннем лукашэнкаўскага рэжы-

му, памылілася. Амерыканскія беларусы вядуць штодзённую, руплівую працу на карысць сваёй краіны. На мой погляд, іх намаганні маюць больш плённы, чым некаторыя апазіцыйныя палітыкаў, што знаходзяцца на Беларусі.

Гэта ў першую чаргу датычыцца старшыні Рады Беларускай Народнай Рэспублікі Іванкі Сурвілы. Шматгадовая журналісцкая практыка пазбавіла мяне залішняй эмацыянальнасці, аднак я быў вельмі ўражаны знаёмствам з гэтай сімпіяй, але моцнай жанчынай. Далей ад дыфармаваў, аднак мучыць знаначы: вельмі добра, што ў гэты час істадыі для нашых краін момант на чале Рады, акая захавала статус урада ў эміграцыі, знаходзіцца такі чалавек.

Імя спадарыні Сурвілы вядомае на Беларусі. Пра Волгу Казак большасць з нас дзавешчае крыву пазней. Цудоўны голас гэтай беларускай дзячыны заважваў падчас канцэрту, які адбыўся напрыканцы сустрэчы.

Невыпадкова песні Вольгі, акая спявае на беларускай, англійскай ды гішпанскай мовах, трапляюць у амерыканскія бібліотэкі-лісты. Наогул канцэрт з удзелам шматлікіх выканаўцаў (некаторыя з іх дзеся гэтага прыхілялі з Беларусі, як, напрыклад, Галіна Дзягілева) выклікаў шчырыя змаўчаныя.

Фактычна на два дні я апынуўся ў “краіне БНР”. І хай сабе некаторыя лічыць не віртуальнай рэспублікай, аднак ці не больш віртуальным з’яўляюцца тэа, што збыўся пра нашыя агульныя каштоўнасці, што наперад інтэрасаў Беларусі выноўвае уласная аміцыя. Я маю на ўвазе не чыста рэальныя агульныя каштоўнасці, а некаторыя палітыкаў дэмакратычнага накірунку, якім нагта бракуе беларускасці. Як кажуць, іжады магчыма і неадасцяжна, нбы зоркі, аднак на іх вярта арыентацыя, падобна маршалам. БНР у гэтым сэнсе — тая зорка на беларускім небасхіле, па якой мы здольны вызначыць сваю шлях.

Нявядомыя гісторыі Смецце на чырвоным сцягу

Эфект разарваўшайся бомбы выклікала невялікая замеска, змешчаная ў адным з нумароў віцебскай мясцовай газеты. У сваім пісьме ў рэдакцыю жыхары райцэнтра ў Віцебску абураліся ўчываным у гарадскім парку культуры і алачнучым. Сюды, па адролжанай савецкай традыцыі, прыгнаны ў дні быцця добраахвотнага суботніка школьнікаў прыбравіць згніўшыя лісце і мінулагае хлам. Зразумела, уладым прасцей вырашыць пытанні добраўпарадкавання гэтага раёна, і тут некалькі зноў прарытцы з лапаматой зусёды гатовыя выконваць такія задчы дзета, адрываючы іх ад асноўнага занятку ў школе. Неза-

даваленне пільнай чытацкай райгазеты выклікаў не сам гэты факт, а тое, што смецце збіралі і выносілі ў агульную кучу (як і на чырвоным сцягу з сярпком і молатам адной з былых савецкіх рэспублік).

Праўда, каб не нашкодзіць настаўніцы, акая арганізавала ўсю гэтую працу ў парку, аўтарка ліста не назвала яе ім і нумар школы, хоць яе і вядла. Ды ў маленькім гарадку, дзе ўсяго трыццаць тысяч жыхароў, ніякай пільнай гэта не можа застацца. Неўзабаве ўладзіла “вертыкаль” ужо акаладна, на вядла ўсё пра вельгага, які такім непачынным чынам паставіла да нашата нядаўняга

многім, бо чорная пляма лягла на раней перадавую па ўсім адносінах школьную ўстанову. Сам загальны райаддзела алаудцы пазбавіў пасады і цяпер ужо бузды адрываюцца на пенсію. Нямаю слёз, страху і перажыванняў прышлось на долю белай настаўніцы. Магчыма, яе не пазбавіць пасады, але гэта бузды ўжо не той чалавек. Зламаны, запалоханы і знявераны, ён наўрад ці здолее навучыць сваіх вучняў любіць наш беларускі край, яго слаўную гісторыю, шанаваць і паважваць матчыну мову, тым больш што трэці год запар ніводна беларускага класа тут няма.

Каму закон не пісаны

Яўна пачатковая “Волга”, і не зважаючы на камуці спыніцца звышчываюча са службовай машынай адіраа ДАІ, пачынала далей. Праўда, праявіўшы метры сто, спыніўся і заднім ходам вярнуўся назад. Па звычцы запісаў у свой бланкет нумар машыны 0241 МІ і пачуў, як кроўці некай “чыноўніка ўладзіла ўрада тлумачыць тэа, што яны ўпершыню ў гэтым горадзе, не ведаючы, як праехаць да райвыканкома, і вельмі спынаюцца застэць на працы ў канцы рабочага дня неабходнага супрацоўніка мясцовай улады.

У чарговы раз рэйсцэнтры выражыў прыняць удзельніцтва ў гэтай міжнароднага фестывалю народнай музыкі. Спецыялістаў акаладна на вуліцах, фарбаваліся ламы ў цэнтры, кіпела праца па завяршэнні рэстаўрацыі вядзючага млына, які павінен быў ператварыцца ў цудоўны лом для рамесніц. І тут некалькі зноў прарытцы з лапаматой зусёды гатовыя выконваць такія задчы дзета, адрываючы іх ад асноўнага занятку ў школе. Неза-

бучалі шыкоўную іншамарку з алашым з наміскай пачатковай рэйсцэнтры млына, лны хуленныя выкачвалі са свайх “Жыгулёў”. Стаў нават брыдка глядзець, як вытэваліліся мільянеры, аладоўвалі сваімі начальнікаў, хоць той яўна ехаў не па службовых справах у спартыўным каштоме разам з жонкай. Гэта толькі ў Германіі прасты супрацоўнікі дэ-Госкэй паліцыі можа спыніць і не павяліча пакараць за парушэнне правілаў руху ныват свайго міністра, пасля чаго высокага чыноўніка прымусяць падаць у адстаўку. У швайцарскіх краінах, у адрозненне ад нас, закон аднолькавы для ўсіх — ад бюрера да канцлера і прэзідэнта.

Уладзімір ШЫК. Віцебская вобласць.

